לר' אליעזר מה תהא עליהן יאכלו נקודין או

קליות או ילושו במי פירות או יו תתחלק

לעיסות ובלבד שלא יהא ס כביצה במקום

אחד ואמר עולא מה מעם גזירה שמא יביא

קב חולין ממאים ממקום אחר וקב ועוד ממין

זה סבר איבטלינהו ברובא וכיון דאיכא האי

משהו מצא מין את מינו וניעור א"ל אם

מומאה עוררת מומאה מהרה עוררת מומאה:

איתיביה מאפר כשר שנתערב באפר מקלה

הולכין אחר הרוב לממא ואי רובא אפר

מקלה מ הוא לא משמא ואי אמרת שומאה

כמאן דאיתיה דמי נהי דבמגע לא מממא

לממא במשא הא איתמר עלה אמר ר' יוםי

ברבי חנינא מהור מלממא במגע יאבל

מטמא במשא יוהאמר רב חסדא ינבילה

יז במילה בשחומה שאי אפשר יז לנבילה

שתיעשה שחומה נהי דבמגע לא מממא

לטמא במשא א"ל אתון בדרב חסדא מתניתו

לה אנן בדר' חייא מתנינן לה תני יר' חייא

נבילה ושחומה במילות זו בזו ואיתמר עלה

אמר ר' יוסי ברבי חנינא מהור מלממא במגע

אבל מממא במשא והא יו דתנן רבי אליעזר

בן יעקב אומר יבהמה גסה ששפעה חררת דם

הרי זו תקבר ונפטרה מן הבכורה ותני רבי

חייא האינה מטמאה לא במגע ולא במשא

יו אמאי דנהי (6) במגע לא מטמא תטמא במשא

אישתיק דלמא יי (ודאי) שאני הכא דהויא לה

בה א ב מיי פט"ו מהלי

פרה הלכה ד: פרה הלכה ד: בו ג מיי פ"א מהלי שאר אבות הטומאות הלי יו:

חבות שטונתות ד ד [מיי' פ"ד מהלי בכורות הלי יא טוש"ע י"ד סיי שטו

הני יח טוש"ע י"ד סיי שטו סעיי ז]: ה [מיי פיא מהלי שאר אבות הטומאות הלי טו]: בז ו ז מיי שם הלכה יד [דע דשם הלי יג וע"ש

פ"ג הל' יא וע"ם פ"ד הל'

יב ועוד בפ"ב מהל' טומאת אוכלין הל' יח פסק כרבי יוחנן]:

הגהות הב"ח

(A) גם' אמאי דנהי דבמגעלא מטמא וכו' אישתיק א"ל

דלמא שאני: (ב) שם לכלב הא ודאי לא חזיא: (ג) רש"י

שימה מקובצת

ן או יתחלקו לעיסות: גן יהא במקום אחד כביצה:

ג) תיבת הוא נמחק: זן נבילה. עי׳ תשובת הרשב״א סי׳ רפ״ד. (צינה

וו שב"א "ס" ופיז. (פנס) למ): סן שאי אפשר לשחוטה שתיעשה נבילה ואי אמרת איתה נהי: ון והא תנן רבי:

נהי במשא ואי אמרת איתה נהי דבמגע לא מטמא תטמא

נהי דבמגע לא מטמא תטמא במשא אישתיק א"ל דלמא והרגמ"ה לא גריס א"ל: מ] תיבת ודאי נמחק: ע] סרוחה א"ל הניחא:

. ין גמורין. ס״א לר״א הואיל

בו: יגן ובטלוו ולו א הואיל: יען מייתי ליה ומערב ליה בקב: יגן וקסבר איבטליה לקב טמא ברובא

דהאי קב ועוד ממין זה וכיון: ידן מתורת טהרה

ודהאי קב ועוד ממין וה וכיון: יהן מתורת טהרה ומצטרף זה עם זה: עון אפר לא מטמא במגע דכיון: עון מה"ד נבילה בטילה:

זן נבילה שלא תטמא לעולם

במשא ולא אדם וכלים

ילו דבטלה ולר״א

מנחות (ז'. ב) מנחות ל) פרט פ ע די , כ) ממחת כג. [בילה לח:], ג) [מנחות כג:], ד) [חולין עא. נזיר ג.], ה) שנתערבה בשחוטה שהוא הרוב והק"ד. ל"ק, ו) כמו אם הויא טומאה כמאן. נ"ק, ו) כזית בכדי, ז"ק, ח) תורת כלל ורקב כמו. ז"ק, מ) תורת כלל ורקב כמו. ז"ק, מ) או מטמאינן לשפיר. ז"ק, ברוב ותוחלה קלה כרי

מוסף רש"י

הד"ח. ל"ה, כ) הרוב. ל"ה,

. נבילה בטילה בשחוטה. אם יש שתי חתיכות שחוטה ואחת נבילה ואין ידוע איזוהי בטלה ברוב, שאם נגע באחת מחתיכות אינו טמא דאתריק שחוטה היא שאי אפשר לשתוטה שתעשה נבלה. והוה ליה מין בשאינו מינו ובטל נדברי הכל (וחוווו בג) מניכנ דר' יהודה אמרה, דאמר מין במינו לא בטל, מין בשאינו מינו בטל, וחני ר' חייא נבלה ושחוטה בטלות זו בזו לר' יהודה, ואשמעינן ר' חייא דכי אמר ר' יהודה היכא דאפשר לו להיות כמותו, אבל אי אפשר לו להיות כמותו מין בשאינו מינו הוה ובטל, ופריש רב מסדא דהאי אפשר ולא אפשר ים בתר המבטל דהום מין במינו ולא הוי מין בשאינו מין במינו ולח היי מין בשחינו מינו, הלכך כזית נגלה שנתערבה בהרבה זימים של שחוטה בטלה כמי שאינו שם והנוגע בהן אין טמא, דמין בשאינו מינו הוא, דאי אפשר לשחוטה שהוא המבטל להיות מטמא במגע ובמשא כנבלה. אבל שחוטה שנתערבה בנבלה. חבר שחוקה שנחער כה בנבנה, דרובה נבלה, אין השחוטה בטלה להיות הנוגע בה טמא ודאי לשרוף תרומה על מגעו. לפי שחפשר לנבלה שהוח המבטל שתעשה טהורה כשחוטה, דכי מסרחה ואינה לגר שוב אין קרויה נכלה (ביצה לח:). טומאה חמורה עד לגר. לטמא אדם היא קרויה נבלה כל זמן שראויה לגר למאכל אדם, אבל מכאן ואילך אין שם נבלה עליה להיות אב הטומאה, אלא אוכלין ומשקין הוא דמטמא, עד לכלב. דוח גריעה ממגע נבלה שהוא ראשון לטומאה ומטמא אוכלין (חולין עא.).

רבינו נרשום ואוחה חאה טעמה חיארל תרומה טמאה ספק חולין. ואית דאמר ניקודין פירורי , פירורין פחות מכביצה ואכיל לכולהו סאה שעלתה חולין יאכלו ניקודין הואיי ופשי׳ ליה דהיא [סאה ליה דהיא [סאה] שופלה היא שטלחה: נזרה שמא יביא ממקום אחו שמא יביא ממקום אחר קב חולין טמאין וקב ועוד ממין זה מהני חולין וסבר איבטיל הני קב חולין טמאין . ודאיז ברובא בהני קב ועוד וואן בודבא בחני קבינור [וכיון] דאיכא בהו בהני קב ועוד האי משהו דאי אפשר דלא ליהוי בהו משהו מן סאה דתרומה טמאה שנפלה בהו אע"ג דאמרן . היא מאה שופלה היא מאה היא טאה שנפלה היא טאה שעלתה ומצא מין ההוא את מינו ההוא קב חולין טמא וניעור מתורת ביטול ברוב אלא מצטרפין יחד וטמאין: א״ל. אביי לא דמי ציר להא (דאיכא) [דהתם] דין הוא דטומאה עוררת טומאה דהאי משהו טמא והאי קב חולין טמאין הלכך מצטרפיז: אבל טהרה מים טהורה שבקדרה מי עוררת טומאה. כלומר שיצטרפו טהורין המים שבקדרה עם מיעוט מים טמאין שבציר ודאי לא מצטרפי: אפר

אלא לר״א דאמר שאני אומר מי חשבינן להו כטהורין לגמרי וקאמר מבר אבשליגהו ברובא. מימה מה יועיל הא אין מבטלין יאכלנו נקודים או ילושו: מה טעם. לא חשבינן להו חולין גמורין א לרבנן כיון דבטלה יא לר"ח הואיל ואית ליה שאני אומר: גוירה שמא יביא כו'. דאי חשבינן להו טהורין לגמרי איכא למיחש כי הוה ליה קב שאר

חולין טמאין מייתי יכן לה ומערב לה בקב ועוד ממין זה וקסבר ים איבטלה לקב קמא ברובא דהאי קב ועוד וכיון דאיכא בהאי קב ועוד משהו אחד ממאה טמא מז התרומה טמאה שנפלו שם ובטלינן עכשיו מוצא טמא ראשון את טמא שני וניעור מתורת ים טהורה ומלטרף עם זה והוו להו פלגא ופלגא ולא מיבטל. אלמא טומאה שבטלה חזרה וניעורה מתורת טהרה: א"ל אם טומאה עוררת את טומאה טהרה יעורר את הטומאה. בתמיה. כלומר מים שבקדרה שטהורים היאך יעוררו מים שבניר לטמה: היתיביה. לרבי ירמיה: אפר כשר. של פרה אדומה: אפר מקלה. אפר דעלמא: לטמא. את הנוגע בה כדכתיב והנוגע במי הנדה יטמא (במדבר יט): ואי אמרת טומאה. המתבטלת ברוב לא בטלה לגמרי אלא כמאן דאימיה דמי דאי משכחת טומאה אחריתי מלטרפת בהדה נהי דהאי אפר שו במגע לא מטמא דכיון דרובו טהור אמרינן באפר מקלה נגע שהוא הרוב אבל במשא מיהא ליטמא דהא מ"מ הטומאה נשא והסיט וקי"ל דמי חטאת ואפר חטאת מטמאין במשא בפ"ק דיומה (דף יד.): שון בטילה בשחוטה. חתיכת נבילה שנתערבה בשתי חתיכות שחוטות בטלה נבלה ברוב מלטמא דמין בשאינו מינו בטל והאי מין בשאינו מינו הוא: דחי חפשר לשחוטה שחיעשה נכילה. יו ומאן דגרים שאי אפשר לנכילה

שחוטה שלא תטמא כלום כגון כי מסרחא לה יח פרחה טומאה מינה כדאמרינן לקמן [ע"ב] הראויה לגר קרויה נבילה והכי מפרש במנחות בפרק הקומץ רבה [כג.]: ואי אמרת טומאה שבטלה כמאן דאיתא דמיא דאי משכחת טומאה אחריתי חזרה וניעורה ה"נ נהי דבמגע לא מטמא דלא אולינן אחר יש חתיכת נבילה ה) בשתים דשחוטה: אינה מטמאה

לא במגע ולא במשא. ואוקימנא לעיל משום ביטול ברוב נגעו בה ואי טומאה המתבטלת ברוב כמאן דאיתא דמי תטמא במשא: טומאה חמורה. דהיינו משא: עד לגר. עד שהיא ראויה לאכילת גר תושב אבל אם סרחה ואינה ראויה לגר תו לא מטמאה במשא ביטול ברוב משום דסוף סוף הרי נושא כזית נבילה ולענין איסור מהני דאפילו איסורין מבטלין זה את זה כדאמר ר"ל בפרק התערובות (זכחים דף עת.) דפיגול ונותר וטמא שבללן זה בזה ואכלן פטור לכ"ע פיו א"א שלא ירבה מין על חבירו ויבטלנו ודייק מינה ש"מ איסורין מבטלין זה את זה משמע דבהיתר פשיטא לכ"ע דמבטל את האיסור וה"ג יש אם נימוחה הנבילה והשחוטה אע"ג דבמשא טמא יהיה פטור אפי׳ היה אוכל" בכדי אכילת פרס אע"ג דמה נפשך הרי אכל כזית נבילה בכדי אכילת פרס וגבי גיד הנשה פריך בחולין (דף נט:) וליבטל ברובא ומשני בריה שאני משמע דאיסור מתבטל ברוב בכ"מ כי לא הוי בריה או את שדרכו וכל שדרכו ובסוף ביצה ל (דף וה) גבי ליבטל מים ומלח לגבי עיסה מייתי עלה נחערב קב חיטין של חבירו בקבים שלו דנהי דלר' יהודה לא בטל לרבנן מיבטל בטיל וי"ל דלענין אכילה כל משהו ומשהו כשנכנס בבית הבליעה קמא קמא בטל ברוב היתר ודמי למגע כשנגע וחזר ונגע דטהור ואע"ג דמסתבר דטומאת משא גופיה ליתא אלא מדרבכן דהא נתבטל ברוב מ"מ נהי דגזור רבנן לענין משא לא גזור לענין

יטומאה סרוחה ₪ הניחא לבר פדא סדאמר מומאה חמורה עד ילגר ומומאה קלה עד לכלב הא (3) לא חזיא לגר אלא לר' יוחנן ראמר שתיעשה שחוטה שבשתה היה דהה אפשר לנבילה שתהא לה תורת איסור דלא דמי מטעמא דפרישית: **הגיהא** דבר פרא בו'. תימה אמאי לא פריך מההיא דר"ש דלעיל דנימוק הולד עד שלא יצא לאן ומטעם ביטול ברוב הוא כדמפרש ר' יוחנן בהדיא בפרק המפלח (נדה ה) ולעיל נמי קאמר דאמרו דבר אחד משמע דטעמא דר"ש כטעמא דר"א בן יעקב ומההיא הוה מלי לאקשויי אפי׳ לבר פדא דגבי טומאת מת לא שייך טעמא דראויה לגר ומדאינה מטמאה באהל אלמא טומאה כמאן דליתא וי"ל דהוה מצי לדחויי לם כר"ל דפליג אדר' יוחנן בפרק המפלח (גם זה שם:) דמפרש טעמא משום בלבול צורה דהאי נפל שבשליא אין עליו לא תורת בשר ולא תורת עצמות ולא לגו היאון כמו שפי' בנדה א"נ מטעמא דמת שלם יש כאן הוא שדמטמינן שפיר לפיכך לרבי יוחנן כשנטל כל שהו ממנו בדם הלידה טהור דתו ליכא הכא מת שלם ור"ל מטהר ליה לח מטעם בלבול צורה ועוד י"ל דהוה מצי לשנויי ההיא דנדה כמאן דאמר אין מאהיל וחוזר ומאהיל: שושאה חשורה עד דגר. הא דאינטריך לעיל רבי יוחנן טעמא משום ביטול ברוב לפי סברתו דאית ליה אחת זו ואחת זו עד לכלב אבל לבר פדא לה טעמא דביטול י ברוב: שומאה קדה עד דכדב. בטומאה קלה פשיטא ליה לכולהו דעד לכלב כדתנן טהרות (פ״ח משנה ו)

[איסור] לכתחלה ואפי׳ שוגג אם בטלו אינו מבוטל למ"ד בגיטין (דף נד:) נפלו ונתפלעו בין בשוגג בין במזיד לא יעלו מיהו איכא למ"ד התם בשוגג יעלו ושמא הא חשיב שוגג כשסבור

שמותר לבטל: ואי אמרת שומאה כמאן דאיתיה כו'. מתוך פי' הקונטרס משמע שבה לדקדק דחין טומהה עוררת טומאה מדחשבינן טומאה כמאן דליתא ווה אינה סוגית הש"ם שיבה הביי להקשות על עלמו ק דפי׳ דטומאה עוררת טומאה ועוד דתיהשי ליה ממתני׳ אלא אפילו לא חשיבא טומאה כמאן דאיתא מ"מ בדין הוא על טומאה שעוררת טומאה לאוי דאי נמי לא הויא טומאה כמאן דאיתא: נבילה בשהושה. ומסיק

לענין מגע אבל לענין

משא מטמא ועל כרחין כשיש בנבילה כזית במקום אחד דאי לאו הכי במשה כם לה מטמה כדמוכה בהעור והרוטב (חולין קכד:) דשני חלאי זיתים דנבילה שתחבם בקיסם אפילו הוליך והביא כל היום כולו טהור אלא היכא דמרודד ודבוק זה בזה קלת ומימה אי דנגע בכל הזימים אמאי טהור דאפי׳ נגע בכולו משמע דטהור דומיא דמשא ומיהו היכא דלא נגע כולו בבת אחת אלא נגע בזה וחזר ונגע בזה אפשר דטהור כיון דבכל פעם שנוגע אין יודע כם שיהא נוגע בטומאה ולא הוי נמי ספק טומאה ברשות היחיד כיון דבטלה ברוב כח ועוד יש לפרש כשנימוח הכל יחד נבילה ושחוטה והוי כמו מרודד ואתיא שפיר אפי׳ לר״ע דהעור והרוטב (ג"ו שם) דאע"ג דפליג התם אפי׳ במרודד דלה מטמה במשה היינו בעור אבל במרודד בקיסם אפילו ר"ע מודה כדקאמר התם ומודה ר"ע בשני חלאי זיתים שתחבם בהיסם והסיטן שהוא טמא ומוקי ליה במרודד

ואפילו לא יהא הסיטן דהתם דוקא אלא אפי׳ במגע מטמא דאי במגע לא מטמא לא הוה מטמא במשא מ"מ בהאי דהכא לא מטמא במגע דבטל ברוב וקלת תימה דכיון יח דחשיב הכא חיבור במרודד בקיסם מההוא טעמא דמטמא במשא משום דטומאה כמאן דאיתא דמיא מההוא טעמא גופיה תטמא במגע ויש לחלק וא"ת כח וכיון דלא אתי הכא לכלל מגע היכי מטמא במשא לר"ע וי"ל דה"מ כגון קולית חתומה שאין יכול ליגע או כגון שני חלאי זיתים על העור דפליגי ר׳ ישמעאל ור״ע אבל הכא דאיכא יו שם שיעור טומאה במקום אחד ובר מגע הוא אלא דאין ידוע איזהו בא לכלל מגע קרינא ביה וא"ת מאי שנא דלענין טומאת משא לא מהני

בניטא ירא אום יכים כנבילה וה"ג לפי שאי אפשר לשחוטה שתיעשה ואמרי׳ באחד הטהרות נגע אבל במשא תטמא דהא מ״מ אבל במשא הטמא ההא מים הטומאה נשא הס״ד ומה״ד בטלות זו בזו כדפרישית חתיכת: לן עצמו שהוא עצמו פי׳ דטומאה: כאן טומאה דא״כ לא: כגן במשא נמי לא: כגן אם נוגע תיבת שיהא נמ וה ועוד דגם במשא היה טהור בכה"ג אם הגביה בזה אחר זה הלכד נראה לפרש . כון וא״ת והכא כיון דלא: תיבת שם ים לר"ט דאי אפישר שלא לה) לכ"ע דאי אפשר שלא כו' ש"מ שאיסורין מבטלין: לט] אם נימוחו הנבילה והשחוטה יחד אע״ג דבמשא יהיה מטמא פטור האוכל אפילו היה אוכל הכל בכדי אות ה' נמחק: () ביצה נמי גבי: (א) יצא דמטעם ביטול: (ג) לדחויי דסבר כריש לקיש כו׳ המפלת ומפרש טעמא: לגן תולין זורח וצל כמו שלם יש כו׳ שפיר לכך לר׳: לה בלא שום חסרון (לה) ליה בלא שום חסרון מטעם: (לה) פדא בלאו טעמא: (ו) חמורה קורא משא: (זן שהוא רוב והשתא כו' אית ליה נמי: (ח) בה וקשה דכיון דאינו קרויה נבילה כדמפרש דנבילה הראויה לגר קרויה נבילה כל המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב ובקונטרס פי׳ דטומאה חמורה ^{נח} משא וטומאה קלה היינו מגע והא דאין חררת דם מטמא במגע דאמרי׳ בדם הלידה נגע שהוא ^{נח כי}אב והשתא לפירושו אית נמי לבר פדא הא דא״ר יוחנן לעיל משום א"כ לא תטמא לא במגע

א) נראה דגרס ברש"י דאזלינן אחר הרוב ואמרינן כו'.

בשר. היינו אפר פרה: הולכיז אחר הרוב לטמא. אם רוב הוא אפר פרה מטמא כדכתיב והנפש הנוגעת תטמא עד הערב: ואי אמרת טומאה כמאז דאיתא ולא מתבטלת דלאחר שבטלה ברוב חזרה וניעורה נהי דבמגע לא מטמא כיוז דנתערב לא בשה האו שהו החוד בשל בשמא. אם הברואה ביו השמלם להברואה בהובל המלכם הובלתומנים להובל באל המלכם להובל באל במשמח ה אידעיון די ניהו רפה שמש אלא נגד במשא מידא ליטמי, אם נשאו כולו הרי שבו רפה: אין הכי נמי הא איתמר עלה וכו התאמר רב חסדא נבל כו? ברפרשינן בהקומץ במנחת: אנן כרי חייא מתנינן לה דתני רו חייא כרי באיתמר עלה כרי האיתמר עלה כרי האיתמר עלה כרי באיתמר עלה ביו באל היו המלכם במשא הניחא לבר פדאדאמר טומאה חמורה. ברבלה מטמא במשא לעולם עד שנפסלה מלאכול לגר: וטומאה קלה. טומאת אוכלין בכביצה לעולם מטמא עד שאינן רארין לכלב. והאי חררת דם נמי משום הכי לא מטמא במשא דאינה ראויה לגר דסרוחה היא: אלא לרי יוחנן וכרי:

ביטול ברוב נגעו בה לים ואין נראה דכל טומאת נבילה בין מגע בין משא קורא טומאה חמורה והוא עד לגר דהא דריש טעמא בסמוך